

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน

ของ นายปัญญา ถนอมรอด ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๓๑/๒๕๔๘

วันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เรื่อง พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗
หรือไม่

ศาลจังหวัดสงขลาส่งคำร้องของนายแก่น แซ่เอ็ง ผู้ร้อง ซึ่งเป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขคำ
ที่ ร.๑/๒๕๔๘ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖
มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐
มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ว่า พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา
เป็นโจทก์ ฟ้องนายแก่น แซ่เอ็ง เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดสงขลา ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๘๔๐/๒๕๓๕
ความผิดฐานบุกรุกเข้าไปครอบครองที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน ขัดขวางและไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕ มาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๘ ทวิ
และมาตรา ๑๐๘ ตรี ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ ขอสงวนให้จำเลยและบริวารออกจากพื้นที่ดังกล่าว
ศาลจังหวัดสงขลาพิจารณาพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า
จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕ (๑) มาตรา ๑๐๘ ทวิ วรรคสาม จำคุก ๖ เดือน
และปรับ ๔,๐๐๐ บาท จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนจึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้ ๑ ปี
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕
และมาตรา ๓๐ ให้จำเลยและบริวารออกจากพื้นที่ตามฟ้อง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาพิพากษายืนตาม
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๕๕/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๘

ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ และคำร้องเพิ่มเติมอีก ๓ ฉบับ ต่อศาลจังหวัดสงขลา ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ร.๑/๒๕๓๕ ศาลจังหวัดสงขลาได้สวนคำร้องแล้วส่งสำนวนการไต่สวนคดีรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พร้อมบันทึกความเห็นของศาลจังหวัดสงขลาที่เห็นสมควรยกคำร้องไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิจารณา ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีไม่มีมูลพอที่จะรื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ จึงให้ยกคำร้อง จำเลยฎีกา ศาลจังหวัดสงขลา มีคำสั่งว่า คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เป็นที่สุด ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ วรรคสอง จึงมีคำสั่งไม่รับฎีกาจำเลย จำเลยยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกา

ขณะที่คดีอยู่ระหว่างศาลฎีกาพิจารณาคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกา จำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ ต่อศาลฎีกา ความว่า ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีหน้าที่รับคำร้องรื้อฟื้นคดีของจำเลยตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งยกคำร้อง เป็นคำสั่งที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ และขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ (๓) ด้วย นอกจากนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้โดยตลอด แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุด จำเลยเห็นว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดนั้น ต้องเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หากคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นไม่ชอบ ถือว่ายังไม่ถึงที่สุด จำเลยจึงขอให้ศาลฎีกาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔

ศาลฎีกามีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ว่า คำร้องของจำเลยดังกล่าวเป็นเพียงการกล่าวอ้างว่า คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่ถูกต้อง และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาและมีคำสั่งในเนื้อหาแห่งคดี มิใช่เป็นการโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงมิใช่กรณีที่ศาลฎีกาจะต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของจำเลยเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ ให้ยกคำร้อง และต่อมาศาลฎีกามีคำสั่งว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับฎีกาของจำเลยชอบแล้ว ให้ยกคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกา

ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ และคำร้องเพิ่มเติมฉบับ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘ ต่อศาลจังหวัดสงขลา ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ เป็นคดีรื้อฟื้น หมายเลขคำที่ ร.๑/๒๕๔๘ สรุปได้ว่า

(๑) ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งยกคำร้องรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ของจำเลยในคดี หมายเลขคำที่ ร.๑/๒๕๓๕ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ โดยให้เหตุผลว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง มอบหมายให้กระทรวงอุตสาหกรรมจัดหาผลประโยชน์ในที่ดินของรัฐในท้องที่ตำบลลุง อำเภอลำดวน จังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๘ และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง ขายที่ดินรกร้างว่างเปล่าบริเวณเหมืองลุง ตำบลลุง อำเภอลำดวน จังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ที่จำเลยอ้างว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ เป็นเพียงประกาศซึ่งยังไม่อาจชี้ชัดได้ว่า ที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทที่ดินรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) ภายหลังศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งดังกล่าว ปลัดกระทรวงมหาดไทย ส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายว่า ที่ดินเหมืองลุงอันเป็นที่ดิน พิพาทคดีนี้เป็นที่ดินประเภทใด ต่อมาคณะกรรมการกฤษฎีกาคณะที่ ๗ วินิจฉัยชี้ขาดว่า ที่ดินเหมืองลุง ไม่ใช่ที่ดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ เป็นเพียงที่ดินประเภทรกร้างว่างเปล่าตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) และองค์การเหมืองแร่มีสิทธิเพียงทำเหมืองแร่ เท่านั้น และต่อมามีคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ปค. ๑/๒๕๔๕ วินิจฉัยว่า ที่ดินเหมืองลุงเป็นเพียงที่ดินรกร้างว่างเปล่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๑) และองค์การเหมืองแร่มีสิทธิเพียงทำเหมืองแร่เท่านั้น พยานเอกสารดังกล่าวจึงเป็นพยานหลักฐานใหม่ ซึ่งเป็นพยานหลักฐานสำคัญในคดีเพราะชี้ชัดว่าที่ดินเหมืองลุง เป็นเพียงที่ดินรกร้างว่างเปล่าและ ไม่ได้เป็นที่ดินกรรมสิทธิ์ขององค์การเหมืองแร่ จึงมีน้ำหนักเพียงพอต่อการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ และแสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่ได้บุกรุกที่ดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ แต่จำเลยครอบครอง ทำประโยชน์บนที่ดินรกร้างว่างเปล่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งยกคำร้องในคดีขอให้รื้อฟื้น คดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ หมายเลขคำที่ ร.๑/๒๕๓๕ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ จึงขัดต่อ พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕ (๓) และขัดต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๔๓ ด้วย ถือว่า คดียังไม่ถึงที่สุด ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ คดีหมายเลขคำ

ที่ ร.๑/๒๕๓๕ จึงยังไม่ยุติ ต้องถือว่ายังไม่มีการยื่นคำร้องให้ศาลไต่สวนคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๘ และจะนำพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ มาบังคับใช้ไม่ได้ เพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗

(๒) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๔๕ บัญญัติว่าการเรียกคืนสำนวนคดีหรือโอนสำนวนคดีจะกระทำมิได้ แต่สำนวนหมายเลขคดีดำที่ ร.๑/๒๕๓๕ มีการคืนสำนวน (มีการโอนสำนวน) เมื่อมีการคืนสำนวนย่อมถือว่ากระทบกระเทือนต่อความยุติธรรมในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี การคืนสำนวนคดีดังกล่าวนั้น จำเลยจะขอ naik ในชั้นไต่สวนคำร้องขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ครั้งนี้ หากมีการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าว ย่อมต้องถือว่าการสั่งยกคำร้องของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายจะนำคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ดังกล่าวมาผูกมัดจำเลยในคดีนี้ไม่ได้

ดังนั้น เพื่อมิให้คำพิพากษาคดีนี้กับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ปค.๑/๒๕๔๕ ของศาลนี้ ขัดแย้งแตกต่างกัน อาศัยสิทธิตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๔๗ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และขอให้ไต่สวนและรับคำร้องขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ของจำเลย ศาลจังหวัดสงขลานครินทร์ฟังคำสั่งวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

ก่อนวันนัดฟังคำสั่ง จำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๘ ว่าพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ ขอให้ศาลจังหวัดสงขลาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดสงขลามีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๘ ว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ และไม่ปรากฏว่ามีคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นดังกล่าว จึงสมควรส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ หรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

ขณะที่คืออยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองฯ ฉบับที่ ๓ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๕ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ สิ้นสุดลง และให้ศาลรัฐธรรมนูญสิ้นสุดลงพร้อมกับรัฐธรรมนูญ ต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ และมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวบัญญัติว่า บรรดาการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นอำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๓๕ วรรคท้าย บัญญัติให้โอนบรรดาอรรถคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างการดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญก่อนวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๕ มาอยู่ในอำนาจและความรับผิดชอบของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ คดีนี้จึงโอนไปอยู่ในอำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ และขณะที่คืออยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับ และมาตรา ๓๐๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวบัญญัติให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ เป็นศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ และมาตรา ๓๐๐ วรรคสี่ บัญญัติว่า บรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างการดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรานี้ดำเนินการต่อไป ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นมีว่า คำร้องของจำเลยต้องด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะมีอำนาจรับพิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

พิจารณาแล้ว ภายหลังศาลฎีกามีคำพิพากษาขึ้นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องและคดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องแล้วส่งสำนวนพร้อมบันทึกความเห็นให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิจารณา ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิจารณาแล้วมีคำสั่งยกคำร้อง ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่อีกครั้งที่ ๒ ก่อนวันนัดฟังคำสั่งศาลชั้นต้น จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอให้ส่งข้อโต้แย้งของจำเลยที่ว่า พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๔๗ ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง เห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะส่งไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยจะต้องเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี แสดงให้เห็นว่า ศาลที่มีอำนาจส่งข้อโต้แย้งของคู่ความไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง คือศาลที่จะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นบังคับแก่คดี และในคดีร้องขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลชั้นอุทธรณ์ที่จะพิจารณาว่า คำร้องนั้นมีมูลและสมควรรับไว้พิจารณาหรือไม่ ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. ๒๕๒๖ ดังนี้ ศาลที่จะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามข้อโต้แย้งของจำเลยบังคับแก่คดีและมีอำนาจส่งข้อโต้แย้งของจำเลยมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย จึงหาใช่ศาลชั้นต้นไม่ การที่จำเลยยื่นคำร้องนี้ต่อศาลชั้นต้น และศาลชั้นต้นส่งคำร้องนี้มาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งยกคำร้อง

นายปัญญา ถนอมรอด

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ